

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.

1927.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

3. szám.

Atyám, bocsásd meg nekik...!

Luk. 23, 34.

Mennyi erő, mennyi vigasz és bátorítás van a haldokló Megváltó eme szavaiban! A szeretet egész hatalma kifejezésre jut benne és utat igyekszik találni még a legkeményebb és gyűlölettel telt szívhez is. Az érzelmek milyen melegségét, népéhez és üldözőihez való mekkora vonzalmát nyilatkoztatják ki! Ez a keresztről tartott, *utolsó*, népéhez intézett prédikáció. Rövid és hatásos. A szavak megérintik a pogány százados szívét és a következő felkiáltásra kényszerítik: «Bizony ez az ember igaz vala». Lukács 23, 47. A másokért való könyörgés hatalma belátáshoz és ismeret-
hez vezet.

«Atyám, bocsásd meg nekik» — voltak Jézus *első* szavai a kereszten. Eddig némán viselt el mindent, beteljesítve Éσαιás próféta szavait: «Kínztatott pedig alázatos volt és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg». És. 53, 7, Márk. 27, 12—14.

Ellenségeitől kigúnyolva, tanítványaitól elhagyatva, fájdalomtól elborítva is, Isten báránya türelmes és nyugodt maradt. A szemrehányás szavai helyett a mentegetés szavait találja meg még kínzóí számára is.

«... Nem tudják, mit cselekszenek». Nem tudhatták volna-e, nem kellett volna tudniok? Nem jövendöltek-e a próféták határozottan ilyképpen a Messiás felől? Nem tudták-e születési helyét? (Mik. 5, 1.) fellépésének idejét? (Mát. 2, 4. 5; Dán. 9, 25—24; Márk. 1, 15.) és sok más egye-

bet? Tanítása és csodái nem képezték-e határozott bizonyítékát Messiás voltának? Ján. 10, 30—38. És mégis tudatlanok voltak? Jézus szavai... «de ti nem akartátok» fellebentik a fátyolt tudatlanságuk okáról. Mát. 23, 37. Csak ilyen szívvel volt képes a tömeg vezetőit vakon követni és kihívóan felkiáltani: «Vére mirajtunk és gyermekeinken». Mát. 27, 25. Így hozták magukra önkéntes vakságuk és szívkeménységük által ezt az átkot, Jézust «az Atya igaz Fiát» önként cserélték ki Barabással az Atya hamis fiával (Barabás jelentése az Atya fia). Mindezt megfontolva és tudatosan cselekedtek és Jézus szeretetében mégis talál számukra mentséget: «Nem tudják...» Szomorúsággal töltötte el a pásztor nélküli nyáj látványa Mát. 9, 36. Ez a népe iránti szeretetből eredt. Olyan szeretet ez, amely még a legrettenetesebb számára is talált mentséget.

Jézusnak kereszten adott példája tanítványainál követésre talált. Péter, aki azelőtt gyorsan kész volt ítélni és beszélni, a templomi összejövetel alkalmával enyhe szavakat talált a nép és vezetői mentségére: «De most atyámfiak tudtam, hogy tudatlanságból cselekedtek, miképen a ti fejedelmeitek is». Apes. 3 17. Még az igazságos és mélyértelmű Pál is, akinek oly sok szegényt kellett elviselnie saját népétől a világ minden táján így tudott szólani: «Melyet (a bölcsességet, illetve Krisztust) a világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség urát». 1. Kor. 2, 8. Csak Isten egyedül tudja azt, hogy a mentegetés eme szavai

által hányan jutottak ismeretre, bűnbánatra és jobb belátásra, hogy megmentessenek.

Nem csalogat-e bennünket is Jézus példája? Nem ez-e azon szellem, melyre nekünk, az ítélet népeinek oly nagy szükségünk van? Pál apostol figyelmeztet, hogy: «Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettessék közületek minden gonoszsággal együtt; legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen Isten is a Krisztusban megengedett néktek». Ef. 4, 31. 32.

Az bizonyos, hogy könnyebb kimondani, mint megcselekedni. A szív gyakran ellene szegül. És mégis mily boldogság a megbocsájtás! Vannak dolgok, melyek hozzá segítenek ehhez. Róm. 3, 23 emlékeztet bennünket saját bűneinkre. Az önismert azután enyhébbé teszi az embert más bűnösökkel szemben. Ha kegyelmet óhajtunk a magunk számára, nyilvánítsuk azt ki másokkal szemben. Azt mondod: «megsértett engem», «tisztségembe belegázolt», «jó hírnevemet elrontotta». Jó, lehet hogy mindez így történt. Mit akarsz tenni? Mérgeledni, emésztődni? Csak magadnak ártasz vele. «Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg». Róm 12, 21. Egy régi emlékevers mondja:

Rosszat tenni a jó ügy érdekében, ördögi,
Rosszat tenni a rossz ügy érdekében, állati,
Jót tenni a rossz ügy érdekében, emberi.
Jót tenni a jó ügy érdekében, isteni.

A megbocsájtással úgy vagyunk, mint a foghúzással: fájdalmas, de rövid. Bacon herceg mondotta: «Aki nem akar megbocsájtani, az azt a hidat töri össze, amelyen keresztül egyszer néki fog kelleni átmennie az örökkévalóságba». Az egész megváltási tervet ezen egy mondattal lehet jellemezni: «Megbocsájtás nélkül nincs üdvösség».

«Bocsásd meg a mi bűneinket». — Mily gyakran tolul ajkunkra ez az ima. Gondolunk-e azonban ezen kérés másik részére is: ... «miképen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétőknek»? Ezáltal önmagunk erősítjük meg, hogy csak olyan mértékben tartunk igényt a megbocsájtásra, amilyen mértékben mi is érvényre juttattuk azt felebarátainkkal szemben. Ez fontos. Az ismert Moody evangélista beszélt egyszer:

«Egy úr és felesége arra kértek, hogy szeretnének velem beszélni a lelkiállapotuk felől. Anynyira szomorúak voltak saját helyzetük felett, hogy azt gondoltam, csakhamar elvezethetem a világosság

hoz. De minél tovább beszéltem velük, annál nagyobb lett a sötétségük. Másnap még vigasztalambakknak találtam őket. Gondoltam, hogy valami különös akadály lehet az útban és kértem őket, hogy mondják el előttem az Úr imáját. Mondatról mondatra előmondtam nekik és ők ismételték, míg ahhoz a kéréshez nem érkeztünk: «És bocsásd meg a mi bűneinket, miképen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétőknek». Itt megakadtak. Másodszor is elmondtam, de ők csak hallgattak: «Ezt nem tudom imádkozni, mert ismerek egy asszonyt, akit soha sem fogok tudni elfelejteni». «Ahá!» — mondtam én — «itt van az önök nehézségének a nyitja. Felesleges tovább menni. Ha önök annak az asszonynak meg nem bocsájtanak, Isten soha sem törli el vétkeiket. Ez a menny törvénye». Eredmény nélkül hagytam el a házat. Később hallottam, hogy a nő az örültek házába jutott. Én azt hiszem, hogy a kérlelhetetlenség szelleme hajtotta őt az örületbe».

Ha valaki vétett ellened, jegyezd meg magadnak, de cselekedj úgy, mint XIV. Lajos francia király. Trónralépése előtt sok volt az ellensége, akik nagy nehézségeket okoztak neki. Trónralépése után mindezeknek a neveit bevezette egy lajstromba és minden név mellé tett egy fekete keresztet. Midőn ellenségei erről tudomást szereztek, azt gondolták, hogy ez az ő halálos ítéletüket jelenti és ijedten menekültek. A király azonban azt üzenté nekik, hogy nyugodtan és biztonságban haza térhetnek; ő csak azért tette nevük mellé a keresztet, hogy ezáltal a megfeszített Krisztusra emlékezzen és példáját kövesse annak, aki a keresztről is így szólott: «Atyám, bocsásd meg nekik . . .»

Igen, hát mindent mentegessünk, jónak tartunk és befedjük? Nem, azt nem. A gonoszt nem szabad jónak, a jót soha sem szabad gonosznak tartanunk «Törekedjete igazságra» figyelmeztet Ésaiás próféta 1, 17. Az igazságra való törekvésnél azonban gondolkozóba ejt bennünket, hogy a legszigorúbb jogosság is gyakran a legnagyobb jogtalansággá válik. A jogtalanság pedig bűn.

Kérjük az Urat, hogy Krisztus lelkülete, a megbocsájtás szelleme, a mi szíveinkben több helyet és gyülekezeteinkben nagyobb befolyást nyerjen: akkor sok minden másképp lesz. A megfeszített Megváltótól tanuljuk gyűlölni a bűnt, de szeretni a bűnöst és kérni: «Atyám, bocsásd meg nekik . . .» Nem volna-e itt az ideje, hogy komolyan vegyük ezen intést?

Műnk A.

Az átalakult élet.

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.”
2. Kor. 3. 18.

Nem él a föld színén ember, aki nem volna kész mindenét feláldozni, ha alktu köthetne valakivel, aki jobb emberré teszi őt. Én épen ezen ajánlatot akarom megtenni. Van ugyan néhány divatos módszer, mellyel jobb életre remélnék eljutni az emberek: ezek tökéletlen módszerek.

Ha valaki akarátának megfeszítésével igyekszik életét megszentelni, ugyanúgy tesz, mintha valaki az árbócnak dőlve akarná hajóját hajtani. Olyan, mint az a süllyedő ember, aki a maga hajánál fogva próbálja kihúzni magát a vízből. (Máté 6, 27.) Ha egyes bűnökkel foglalkozunk, akkor gondozatlanul marad addig egész többi természetünk. Ha a bűnnek csak egyik csatornáját zárjuk el, a tapasztalat azt mutatja, hogy életünk valamely más pontján csaknem biztosan bekövetkezik a túláradás.

Gyakran láthatunk olyan keresztényeket, kik túltápláltak jellemük egyik oldalán, de siralmasan soványak és kiéhezettek a másik oldalon. A legszébb erények is megromolhatnak szükséges kiegészítőtársaik nélkül. A jellem egység s az erényeknek mind együtt kell haladniuk, hogy tökéletes embert adjanak.

Mindezen módszerek magukban véve elégtelenek; káros hatásuk abban áll, hogy elvonják figyelmünket az igazán sikeres módszertől és adnak némi eredményt a tökéletes eredmény elvesztése árán.

A gabonamag törvények szerint nő, a jellem talán szeszély szerint? Ha nem számíthatunk biztosan arra, hogy a vallás erői elvégzik munkájukat, akkor a vallás hiábavaló. És ha ezeknek az erőknél működési törvényét nem fejezhetjük ki egyszerű szavakban, akkor a kereszténység nem világvallás, hanem világámitás. Mi tárgyai vagyunk az átalakító, megújító hatásoknak, s nem magunk alakítjuk át magunkat. Amilyen bizonyos, hogy a hőmérőn kívül álló tényező az, ami a hőmérőben változást idéz elő, épen olyan bizonyos az is, hogy az ember lelkén kívül álló ok hozhat létre benne erkölcsi átalakulást.

Mi az Úrnak «dicsősége», amit vissza kell tükröznünk? Ritka szó a hétköznapi nyelvhaszná-

latban! Ez a legfelségesebb, legistenibb dolog: a *jellem*. A dicsőség tehát nem valami megfoghatatlan, kísérteties, titokzatos. Ha ez volna, hogyan szólíthatna fel Pál embereket, hogy tükröztessék azt vissza? Az emberek azonban nemcsak tükrök, melyek visszaverik a meglátott dolgok tovatűnő képét, hanem felveszik azt a maguk legbensőbb mivoltukba és ott maradandóan megőrzik mindazt, amit visszatükröznek. Az ember lelke azzá lesz, amivé a környező dolgok formálják, nevelik. A könyvek, események, hatások; azok döntenek élete és halála, szépsége és undoksága felett.

Pál látja, hogy a jellem lassú fokozatokon át épül fel, hogy óráról órára változik; vagy jobbá vagy rosszabbá, a szerint, hogy milyen képek vonulnak át rajta.

Ha események alakítják az embereket, sokkal inkább személyek. Azokhoz válunk hasonlókká, akiket meg szoktunk csodálni és szeretni. A hatás tanán épül fel az emberiség óriási piramisa. Azok, akik a legmagasabbat választják környezetül, a legmagasabb hasonlatosságára fognak átalakulni. Vannak emberek, kiknek társaságában mindig a legjobb éntünk kerekedik felül. Amíg velük vagyunk, nem támadnak aljas gondolataink és nem hagyják el szeretetlen szavak ajkunkat. A pusztá jelenlétük felemel, tisztít, megszentel. S ha emberekkel, kikben a Magasságos erejének csak milliomod része lüktet, együtt élve már emelkedik, tisztul a lelkünk, hol szabhatjuk akkor határát a Krisztus hatásának? Aki Krisztussal élt együtt, annak át kell alakulnia hozzá hasonlóvá; egyszóval *keresztény emberré*. Ez történt Pállal! És e földi élete folyamán maga Krisztus még szembetűnőbb módon hajtotta végre ezt a kísérletet. Befogadott a legbensőbb barátságának körébe néhány nyers, anyagi, hétköznapias lelkű embert. Az átalakulás rögtön megindult. Szinte napról-napra látjuk nőni a tanítványokat. Lassanként mélyebbre hatol természetének varázshatása. Természetüknek egyik rétegét a másik után éri el, ragadja meg, szenteli meg. Modoruk nemesebbé, szavuk gyöngédebbé, egész magatartásuk önzetlenebbé válik. Mint tavasszal a rügyek: elnyomorodott emberi mivoltuk úgy bontakozik ki egy gazdagabb életre. S egyszer csak azon vesznek észre magukat, hogy mint Mesterük, *ők is «széjjel jártak jót téve»*. Az ő jellemének bélyege

és pecsétje van már rajtuk. Páratlan jelenség, hogy ezek a szegény halász emberek Krisztust juttassák eszébe a szemlélőknek! Bámulatos győzelme és misztériuma az újjászületésnek, hogy halandó emberek Istenre emlékeztessék a világot.

Ezért János lehetetlennek tartja, hogy aki megismerte őt, még vétkezzék, minthogy elképzelhetetlen, hogy a jég megmaradjon a perzselő tűzben, vagy hogy a sötétség megférjen a déli nappal.

De hát ezek kortársai voltak, könnyű volt nekik az ő hatása alatt állani, amikor minden nap együtt voltak vele! De hogyan tükrözzük vissza mi azt, amit sohasem láttunk? Hogyan idézhetné elő bennünk ezt a csodálatos eredményt egy emlék, egy fájdalmasan hiányos életrajz, egy olyan személyiség, ki 19 évszázaddal ezelőtt élt és távozott e földről? Hogyan tehetik a jelenkor emberei az eltávozott Krisztust mégis a legállandóbb életársukká? Feleletünk az, hogy a *barátság* szellemi dolog. Független az anyagtól, tértől és időtől. Az, amit szeretek a barátomban, nem az, amit látok rajta. Aminek hatását tapasztalom, az nem barátomnak teste, hanem lelke.

Vele való közösségünk, mint minden igazi közösség, lelki közösség. Minden igaz barátság, minden igaz szeretet — akár emberi, akár isteni — tisztán szellemi.

Nincs felségesebb a föld színén, mint a barátság! S ha a vallási életről a barátság hasonla-

tában beszélünk, jelzésére a legtökéletesebb kifejezést használtuk, melyre csak képesek vagyunk. Ha megszentelődésről beszélünk, azt hiszik az emberek, hogy e mögött valami különös titok lappang, valami rejtelmes tapasztalat, amit csak a beavattak ismernek. Mikor fogjuk megtanulni, hogy a szentség követése egyszerűen Krisztus követése, hogy a képzelt, titokzatos «*valaminek*» a hajszo-lása helyett egy élő barát-hoz kell közelgenünk. A szentség a jellemben rejlik, nem hangulatokban; az isteni élet, a mi közönséges, egyszerű, józan emberi életünkben, nem pedig a léleknek titokzatos elragadtatásaiban mutatkozik.

Ne gondold, hogy semmi sem megy végbe, azért, mert nem látod nőni magadat, vagy nem halod a gépezet zúgását. Minden nagy dolog nesztelenül fejlődik. A gomba növése talán látható, de a gyermeké sohasem. Amely alapoknak egy örökkévalóság súlyát kell hordozniok, azoknak nagyon alaposan kell lerakva lenniök. A jellemnek örökké kell tartania; ki csodálkozhatik vagy zúgolódhatik tehát azért, mert nem készültek el egy nap alatt?

Krisztusnak képmása, mely bennünk kialakulófélben van: ez az élet egyetlen feladata. Minden más törekvés némuljon el ezzel szemben. Az idő nem alakíthatja át az embert. A halál sem. Krisztus átalakíthatja. Azért hát: «Öltözzétek fel Krisztust.» S. B.

Krisztus a mi előképünk.

„Én azonban olyan vagyok közöttetek, mint egy szolga.”

A mi Urunk, Jézus Krisztus lejött e világba, hogy fáradhatatlanul szolgáljon a segélyre szoruló emberiségnek. «Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket», hogy ezáltal megkönnyítse számunkra a bűn és nyomor terhét. Legfőbb célját az ember eredeti állapotba való visszahelyezése képezte; azért jött, hogy az ember gyermekeinek testi egészségét, benső békességet és tökéletes jellemet kölcsönözzön.

Azok közül senki sem csalódott benne, akik különböző szükségleteikben nála kerestek segítséget. A belőle kiáradó gyógyerő mindnyájukat meggyógyította testileg, lelkileg és szellemileg egyaránt.

A Megváltó működése nem volt időhöz és tér-

hez kötve. Részvéte határtalan volt. Gyógyító és tanítói-működése oly nagy terjedelmet öltött, hogy egész Palesztinában nem volt olyan helyiség, amely elégséges lett volna a hozzá sereglő embertömegek befogadására. Ezért volt az ő kórháza mindazon hely, ahol a betegek hozzáférhettek: Galilea zöldelelő hegyoldalai, az országutak, a tópartja, az iskola, stb. Azokban a városokban és falvakban sem mulasztotta el a szenvedőknek kézrátéves általi meggyógyítását, melyeket utazásai közben látogatott meg. Ahol csak üzenetét szívesen fogadták, mindenütt vigasztalta és biztosította az embereket mennyei Atyjuk szeretetéről. Az egész nappal a hozzájáruló szolgálatában töltötte, estéit pedig olyanoknak szentelte, akiknek nappal nehéz munkával kellett megkeresniök hozzátartozóik szükség ellátását.

Jézus magára vette az egész emberiség üdvéért való súlyos felelősség terhét; tudta, hogy minden elveszett, ha az emberiség alapelveiben és céljaiban nem következik be egy alapvető fordulat. Megértésre azonban sehol sem talált. Egyedül róttá az élet útját, gyermek, ifjú és férfi-korban egyaránt; dacára annak, hogy jelenléte a mennyet jelentette. Napról-napra erős kísértésekbe jutott, tapasztalato-
kat szerzett a gonosz elleni küzdelemben, és tanuja volt annak, hogy mily nagy hatalma van Sátánnak azon emberek felett, akiket ő megáldani és megváltani akart. Mindezen körülmények azonban sem el nem csüggesztették, sem pedig nem bátortalanították.

Kivánságait minden alkalommal alárendelte egyetlen feladatának. Életét azáltal dicsőítette meg, hogy mindenkiben alávetette magát az Atya akaratának. Már akkor is, midőn anyja mint gyermeket ott találta a templomban az írástudók között ülve, és kérdezte: «Fiam miért cselekedted ezt velünk?» azt felelte: «Mi dolog, hogy engem kerestek? Avagy nem tudjátok-e, hogy nékem azokban kell foglalatossá lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?», s ezen kijelentése képezi életműve megértésének kulcsát.

Élete állandó önmegtagadást igényelt. E világban nem volt otthona, kivéve, ha barátai átmenetileg befogadták őt. A legkeserűbb szegénységet szenvedte el; s mindezt csak érettségünk. Bár szakadatlanul a szenvedők és szükségét látók körül forgolódott, mégis ismeretlenül és nem méltányolva kellett járnia azok között, akikért oly sok jót cselekedett.

Dacára ennek állandóan türelmes és vidám, a szomorodott szívűeknek pedig az élet és békesség hírnöke volt. Ha valahol segélyre szorulókat pillantott meg; akár felnőttek, gyermekek, férfiak vagy nők voltak azok, mindenkor így szólott hozzájuk «Jöjjetek én hozzám!»

Földi tevékenysége alatt Jézus több időt fordított a gyógyításra, mint a prédikálásra. Csodáitával erősítette meg azon kijelentését, hogy nem elpusztítani, hanem megmenteni jött e világot. Ahová csak ment, irgalmasságának híre megelőzte őt, s ahol csak időzött, az általa kezelték örvendeztek egészségüknek és kipróbálták visszanyert erejüket. Ha az emberek köréje sereglettek, akkor hallhatták ajkairól, hogy mi mindent cselekedett az Úr. Hát nem volt elég okuk Jézus magasztalására, mikor sokak számára az ő szava volt az első hang, melyet valaha is hallottak, az ő neve

az első szó, melyet valaha is kimondtak és az ő arca az első melyet életükben megpillantottak? Így áradt mindenüvé, ahová csak eljutott, az életnek és örömmek folyama.

A Megváltó minden beteg meggyógyítását egyúttal arra is felhasználta, hogy szívébe és lelkébe plántálja az isteni alapelveket. A földi áldások közvetítésének, hajlamossá kellett tenni az emberi szíveket, kegyelmi üzenetének elfogadására.

Krisztus a legelső lehetett volna Izrael tanítói között. Így azonban nem jutott volna el az üdv. üzenet a szegényekhez. Inkább vándorolt egyik helyről a másikra, hogy az országutakon és ösvényeken időzőket az igazságra vezethesse; felhasználta az utakat, városokat, iskolákat, tengerpartot és magaslatokat az Irás magyarázására. Gyakran tanított a templom előudvarában is, hogy a pogányok hallhassák szavait.

Krisztus tanítási módjával tudta lebilincselni az emberek figyelmét. Irásmagyarázata alapján különbözött a farizeusok és írástudóktól. Ezek állva maradtak a hagyományoknál, emberi tanok és véleményeknél; sőt gyakran az Irással szemben előtérbe helyezték azt, amit téveteg emberek az Irásról tanítottak. Krisztus ezzel ellentétben az Isten ígését hirdette. A kérdezőknek határozott «meg van írva» szavakkal válaszolt, vagy pedig ezen kérdésekkel: «Mit mond az Irás?» «Hogyan olvasod?» Akár barátnál, akár ellenségnél tapasztalta az érdeklődés ébredését, mindig habozás nélkül hirdette az Igét, beszélvén világosan és erőteljesen az üdvüzenetről. Szavai gazdag felvilágosítást nyújtottak az atyák és próféták tanításairól és az Irást szinte új kinyilatkoztatássá tették. Hallgatói közül eddig senki sem gondolt arra, hogy az Isten ígésének ilyen mélységei is lehetnek,

Hozzá hasonlítható evangélistája nem volt e világnak. Krisztus, ki maga volt a mennyei király, lejött e földre, emberi alakot öltött magára, hogy tartózkodási helyükön segíthessen az embereknek. Mint a szövetség angyala, szegénynek, gazdagnak, szabadnak, szolgának egyaránt elhozta az üdvösség üzenetét. A nagy Orvos hire bejárta egész Palesztinát s amerre csak elhaladt, mindenütt betegek járultak hozzá, hogy igénybe vegyék segítségét. Sokan csupán azért jöttek, hogy szavait hallhassák, vagy kezeinek érintését érezhessék. Így vonalt a dicsőség Királya helyről-helyre, városból-városba, a földi ember egyszerű leple alatt, hirdetvén az evangéliumot és gyógyítván a betegeket.

Az évenként megismétlődő nagy ünnepeken is mennyei dolgok felől beszélt a külső szertartások által fogvatartott emberekhez és fellebbentette tekintetük előtt az örökkévalóság fátyolát. Mindenki előtt oly egyszerű szavakkal megnyitotta a bölcsesség kincses tárházát, hogy lehetetlen volt őt meg nem érteni. Sajátságos módon tudott a gond és fájdalomban sínylődőknek segítségükre lenni. Gyengéd, szeretetteljes jósággal fáradozott a bűnbeteg lelkekért és gyógyulást, erőt kölcsönzött nekik.

Mint a tanítók fejedelme, nagyságát azáltal mutatta be, hogy tanításait mindenkor olyan dolgokkal kapcsolta össze, melyek hallgatói előtt ismertek és értékesek voltak. Tanítási módja azt a benyomást keltette, hogy tanait nemcsak átérzi, hanem valósággal át is éli. Élénk beszédmodora vonzott, hasonlatai megragadtak, tanításai meggyőztek. El voltak ragadtatva azon őszinteségtől és tisztaságtól, mely beszédét minden alkalommal átjárta.

Szünet nélkül tevékenykedett. Irgalmasság gyakorlásától és részvétől indítatva, napról-napra meglátogatta otthonaikban a szegényeket és remény nélkülieket; az elesetteket gyámolította, a szomoro-

dott szívűeket megvigasztalta. Így hordta magával mindenüvé az áldást.

Jézus azonban nemcsak a szegényeknek szolgált, hanem utat és módot keresett a gazdagok közé való bejutáshoz is. Súlyt helyezett arra, hogy megismerkedjen a gazdag és művelt farizeussal, a zsidó zsinagógafővel, sőt még a római századosal is. Meghívásukat követve részt vett ünnepélyeiken, foglalkozott üzleti ügyeikkel, hogy ezáltal alkalmat találjon szívük megnyerésére és figyelmüket felhívhassa egy romolhatatlan kincsre.

Krisztus azért jött e világra, hogy mindnyájunknak megmutassa, miként folytathatunk tiszta életet a felülről származó erő által. Kimeríthetetlen türelemmel és készséggel iparkodott ebben segítségükre lenni. Kedvessége és szelidsége által elűzött bensejükből minden kétséget és nyugtalanságot; az ellenségeskedést szeretetté, a hitelenséget pedig bizalommal változtatta át. Szavai megtörték a világ varázsát, elűzték a szívből a kapzsiságot és büszkeséget, s így szabaddá tette az embert, hogy Megváltóját követhesse. Ha az ilyenhez azután így szólott: «Jer és kövess engem,» akkor a megszólított eleget tett a hívásnak és követé őt. W. E. G.

Távol Kelet és a mű befejezése.*

Mi a jelentősége ezen mondatnak: «A mű befejezése?» Mit értesz alatta, ha a munka bevégzéséről beszélsz? Ezt akarom azon fiatal emberek lelkére kötni, akik olvassák ezen sorokat.

Még egy kérdést teszek fel: Valóság-e az, hogy Isten műve e földön egy napon befejezést nyer? El kell jönnie az időnek, eljő az az év, eljő az a hónap, eljő az a nap, eljő az az óra, eljő az a perc és az a másodperc, amikor Isten műve befejezést nyer. Ennek meg kell történnie, mert hiszen ezt az üzenetet visszük a világnak.

Ha ez így van, akkor elérkeztem tárgyam ama kérdéséhez, melyet lelketekre kívánok kötni s amely így hangzik: «*Megtesszük-e teljesen ama kötelességünket, hogy a hármasság angyali üzenetét a világ összes népeihez eljuttassuk? . . .*»

A csüggedés egyetlen szavát sem kívánom kiejteni testvéreim. Mindaz, amit tenni kívánok, nem

más, minthogy felkorbácsoljam rejtett energiátokat, hogy folytassuk és megsokszorozzuk munkánkat. Vannak, akik azt mondják, hogy mi itt Amerikában elértük a legmagasabb célt s nem remélhetünk még nagyobb dolgokat. Nem hiszem, hogy szabadna így beszélünk. Nem hiszem, hogy forrásainkat kimerítettük volna itt Amerikában, a mű befejezését illetőleg. Azt hiszem, hogy éppen most kezdünk tanulni munkálkodni s a még fenmaradó néhány év alatt sokkal nagyobb dolgokat fogunk végezni, mint amennyit az eddig elmúlt évek alatt végeztünk. Kedves barátaim, én előretekintek arra az időre, amelyről majdan visszatekintve napjainkra, csodálkozni fogunk, hogy hogyan is tartottuk nagyoknak egykor ezen dolgokat, s tünődni fogunk élénk képzelődéseinken. Más államokban nagyobb dolgokat fogunk látni, mint Amerikában vagy Európában.

Nos testvéreim, gondoljunk a Távol Keletre: A Távol Keleten a világ népességéből 640 millió ember él. Ez az emberi faj egyharmada. Ezen 640

*) Kivonat Evans atyafinak, a keleti divízió előjárójának, a legutóbbi generálkonferencián tartott beszédéből.

millióból csak 12 millió névleges keresztény, római katolikusok és egyéb keresztények száma.

Vajjon üzenetünk ügyében végzett munkának van e eredménye a Távols Keleten? — kérdezitek. — Válaszom: «Sehol megközelítőleg sincsen a megnyert lelkekben az az eredmény melyet én látni szeretnék; azonban felsorolom nektek a tényeket és számokat, ahogyan vannak. Négy évvel ezelőtt San-Franciskói General-konferenciánkon 8740 tagról számoltunk be. Mult decemberben, mikor Crisler testvér jelentését benyújtotta, taglétszámunk 17007 volt. Az elmúlt 4 évben tehát a megnyert lelkek száma 7267 volt. Az Egyesült-Államokban ugyanezen idő alatt a taglétszám 10087-el emelkedett. Azonban mi a 7267 lélek megnyeréséhez még egyötödét sem használtuk fel azon összegnek, mely az Amerikában megnyert 10087 tagnál felhasználott. Ha tehát az emberi lelkek értéke egyenlő, akkor a befektetett tőkét számítva a Távols Kelet sokkal gyümölcsözőbb lélekszámban, mint a hazai föld.

Én azonban nem kedvelem az olyan összehasonlításokat, melyek szíveiteket nem erősítik, mert én nem hiszem testvéreim, hogy itt Amerikában befejeztük a munkát. Sohsem prédikáltam az ilyen tant, mert nem is hiszem azt.

Kívánom, kedves barátaim, hogy gondoljatok arra, hogy munkaerő hiján képtelenek vagyunk a munkát befejezni. Nézzetek a térképre. Vannak Kinában tartományok, melyeket még nem is érinttünk. Kína négy tartományában még soha egyetlen munkás sem kezdte meg a mű befejezését.

Ha azt várjuk, hogy napjainkban e mű befejeztessék, akkor e konferenciának tennie kell valamit, hogy több ember és eszköz álljon rendelkezésre. Testvéreim ez hatja át teljes valómat s nem volnék igazi prédikátor, ha ezt nem óhajtanám lelkeitekbe vésni minden erőmmel.

Kedves barátaim, jőjjetek velem csak egy pillanatra Kína kapuin kívül. Menjünk le Indó-Kinába, melyet a franciák vettek el Kinától s nézzük meg ezt a hatalmas, szép óriási kiterjedésű területet kb. 30 millió lakosságával. Még egyetlen munkást sem küldhettünk ide, kivéve egy kínai kolportőrt. Még nyelvüket sem tanulmányozza senki közülünk. Egyetlen külföldi munkás sem dolgozott még egy napot sem ott.

Mit akartok tenni ezekkel a megmunkálatlan területeitekkel? Ti azt felelitek, hogy ez a terület a Távols Kelethez tartozik. Légy szíves, mond

meg nekem, hogy hogyan értelmezed a «Távols Keletet»? Te így felelsz: «Az a terület a Tied s azok ott a Te munkásaid». Mit mondjak erre? Barátaim, azt mondom, hogy ez a világon élő összes testvéreink területe. És a kötelesség nem az egyes embert terheli, hanem Krisztus egyházát egyetemlegesen.

Akkor, mondjátok ti, »ez egy herkulesi feladat». Igen, úgy van. És testvéreim, ez az oka annak, hogy ily komolyan szólok hozzátok s kérdelek titeket, hogy mily módon kívánjátok eljuttatni a hármass angyal üzenetet azon elveszendő milliók és milliók és milliókhoz?

Kérditek, hogyan is lehet egyáltalában megfelelni ennek a feladatnak? Testvéreim, az a kéresem, hogy letérdelve beszéljete Istennel, hogy mutassa meg nektek kötelességeiteket s hogy milyen viszonylatban vagytok ezen elveszendő szegény világnak ama nagy pogány részéhez.

Csodálkoztok, hogy komolyan beszélek veletek? Van ott Kinában több mint 400 millió ember, testvéreim, akik még sosem hallottak erről az igazságról, s akik csak a kínai nyelvet értik; s azt akarom mondani nektek, ha a kínai kérdéshez érkeztek, hogy óriási feladattal kell megbirkóznotok.

A kínai csodálatos nép. A földön élt emberi fajok egyik legcsodálatosabbja. Nagy szellemi képességeik vannak. Csodás történelmük van, melyet a Krisztus előtti 1500 évig vezetnek le. Nagy irodalommal rendelkeznek. Nagy birodalmuk bővelkedik mindenben, amit Isten egy népnek adhatott. Nagy nép a kínai, s ma is még pogány sötétségben él. S bármi módon is, de el kell intéznünk azt a feladatot, hogy hogyan juttassuk el hozzájuk a hármass angyal üzenetet.

Ti azt kérditek: «Vajjon nem kaptál-e nyomdát? Igen, kaptam. Nem kaptál iskolát? Igen, kaptunk. De testvéreim, mi az az egy kis nyomda, kéthengeres sajtóval 400 millió ember részére? Itt Amerikában nektek vannak különböző kiadóhivatalok és nyomdáitok iskolákkal és központi intézményekkel kapcsolatban s állandóan terjesztitek irodalmatokat, s terjesztettétek már 50—60 év óta. Azonban ott az a nagy birodalom s nekünk csak egy csöppnyi nyomdánk van, mely most kezdi működését. Irodalmunk szegény, míg nálatok itt az erő, a képesség és a tehetség. Mi itt a Távols Keleten szegények vagyunk s nem rendelkezünk a kellő erővel.

Szükségünk van nagy emberekre, hogy jöjjenek át hozzánk és segítsenek nekünk és képezzék ki ifjainkat s részesítsék őket hitben és reményességben és jöjjenek azzal az elhatározással, hogy az Úr nevében nagy dolgokat műveljenek az igazság terjesztésében.

Azt mondjátok: «Vagytok ti ottelegen». Azonban szórjatok csak szét bennünket s meglátjátok, hogy egy-egy emberre 10 millió kínai jut. Mit gondoltok erről?

Sokszor majdnem sírtam, ha embert kértem és azt a feleletet kaptam, hogy nincsen egyetlen emberünk sem, akit küldhetnénk. Nos, testvéreim, mit tegyünk? Azt gondoljátok: «képezd ki embereidet ott magad».

Azt tartom testvéreim, hogy összes tagjaink — a prédikátorok, a vezetők, az összes konferenciái tagok — tartoznak Istennek azzal, hogy bármi módon is nagyobb összegeket áldozzanak Istennek a hármassági üzenetnek ezen nagy pogány országokban leendő hirdetése céljából.

Nos, mondjátok erre, «te nem tudsz mást tenni mint bennünket állandóan terhelni, terhelni és terhelni». Nem teher ez, ha tényleg szeretitek a művet. Bármit is tegyen egy ember, ha szeretetből teszi, sohasem tartja tehernek. Ha bármikor hallom, hogy valaki teherről beszél, akkor tudom, hogy vagy a szeretete szűnt meg e művel szemben, vagy talán tréfál. Hallottak-e már egy apát azon panaszkodni, hogy mily nagy teher neki fiának cipőt vásárolni? Semmit sem éreztek tehernek, amit szívből szerettek. Testvéreim, ha a hármassági üzenet szeretete ég szíveitekben, sosem fogjátok azt tehernek tartani. Nem tudom belátni, hogy hogyan beszélhetünk megterhelésről mindaddig, amíg meg van a lehetőségünk arra, hogy sokkal többet tehetnénk mint amit teszünk.

«Nos» mondhatja valaki «nekem gyermekeim részére gyűjtenem, fiaim és leányaim számára örökséget kell hagynom.» Testvéreim, szeretném tudni, vajjon hisszük-e az Úr közeli eljövételét? Igen? Ugyanezt kértem magamtól is. Hiszed-e, hogy az Úr eljő? Igen? Hogyan cselekedne egy ember testvéreim, ha teljes szívével hinné, hogy az Úr még az ő életében eljő? Nem hiszem, hogy azt tenné, amit mi teszünk. Nem hiszem, hogy hozzánk hasonlóan öltözködve. Nem hiszem, hogy aunyit költene önmagára, mint amennyit mi, ha tényleg teljes szívből hinne.

A nagy kérdés tehát ez: «Késleltetjük-e az

Úr eljövételét? Vagy hasonlatosak vagyunk azokhoz, akikről Megváltónk mondotta, hogy bár vallomást tettek hitükről, hogy az Úr eljövetele közel van, azonban mégsem voltak készek az Ő eljövételére. Etek, ittak együtt a dobzódókkal s elfoglalták magukat világi ügyek és élvezetekkel.

Nem voltatok büszkék testvéreitekre, akik eljöttek a konferenciára a Távol Keletről s beszéltek hozzátok? Vajjon nem örvendtek-e szíveitek testvéreim? Van ott a Távol keleten milliányi nép, akik ép oly jók lennének mint ezek a mi kedves hiveink, ha az üzenetet elvihetnék számukra. Az igazság tette Miyake testvért azzá ami. Az igazság tette Liú testvért azzá ami. Az igazság tette Afenir testvért azzá, ami. Testvéreim, azt akarom nektek mondani, hogy Isten Japánnak, Kinának, a Fülöp-szigeteknek, Malayásiának minden helyéről leányokból és fiúkból nagy embereket nevelhet, ha részünkre lehetővé teszitek, hogy eljussunk hozzájuk s megnyerhessük őket Krisztusnak. Akarjátok-e?

Hogyan akarjátok befejezni e művet? Mindaz amit én tudok kimerül e szavakban: Többet imádkozunk s többet cselekedjünk, ahányan vagyunk mindenki közülünk. Kivánom, hogy tegyetek többet! Kivánom, hogy Istenért dolgozzatok az üzenet befejezéséért. Kivánom testvéreim, hogy gondoljatok rá amikor munkálkodtok, táplálkodtok s minden kiadásaitok alkalmával. Kivánom, hogy gondoljatok e mű befejezésére. Vegyétek magatokra s szíveitekbe a felelősséget s küldjétek ki ama területekre több ifjat és nőt oly gyorsan, ahogy csak lehet.

De ne legyetek megelégedve számokkal. Mi nekünk tényleges misszionáriusokra van szükségünk. Egy igazi misszionárius nem csupán misszió-iskolát végzett ember, hanem férfi, akinek szívében nagy szeretet él azon népekért. Tudjátok-e, hogy a legtöbb hívőt nem személyes képességeink, vagy érveink által nyerjük meg, hanem a szeretet által.

Azt kívánjuk, hogy küldjétek nekünk évről-évre nem egy vagy két, hanem sok-sok embert, a legerősebbeket, a legjobbakat akik kijönnek iskoláitokból. Kivánjuk, hogy e gyülekezet minden egyes tagja naponként imádkozzon embereinkért. Hozzátok őket a kegyelem trónja elé s sírjatok Isten előtt könyörögvén, hogy tisztítsa meg őket, tegye őket nemessé és fáradhatatlan munkásokká, hogy legyenek hasonlatosak Krisztushoz életükben és szolgálatukban, hogy mások is megnyeressenek Megváltónknak. Isten sokszorosítsa meg kegyelmét rajtatok s szaporítsa tagjaitokat.

Nevelés és gyülekezeti élet.

E rovatért MICHNAY LÁSZLÓ felelős.

Szeretet a tévelygőkkel szemben.*

De mennyire el lett ez a munka hanyagolva! Hiszitek e, hogy a tévedések foglyai, a Sátán kísértései között lévők oly gondtalanul tönkre mehettek volna, mint ez megtörtént, ha a gondolatok és érzelmek teljesen oda lettek volna szentelve az Istennek? Nem kellett volna e Krisztus szeretetében és alázatosságában nagyobb erőfeszítéseket tenni ezen tévelygők megmentése érdekében? Mindazok akik igazán átadták magukat Istennek, a legnagyobb buzgalommal fogják folytatni azon művet, amelyért ő a legtöbbet megtette, amelyért egy végtelen áldozatot hozott, a lélekmentés művét. Ez az a munka, amelyet ápolni, támogatni kell és amelyben soha sem szabad ellankadni. Isten ébredésre szólítja fel népét, hogy jöjjön ki abból a hideg, fagyos légkörből, amelyben eddig élt, rázza le magáról azokat a benyomásokat és eszméket, melyek a szeretet érzelmét megdermesztették, önző munkátlanságban tartották. Arra bátorít, hogy emelkedjünk föl alacsony földi álláspontunktól és leheljük be a magasabb régiók tiszta napos légkörét.

Istentiszteleti összejöveteleink legyenek szent és magasztos órák. Az imaház nem az a hely, ahol a testvérek kölcsönösen ítélgetik egymást, panaszkodnak egymásra, ahol barátságtalan érzelmeknek és kemény szavaknak lehetne helyet engedni. Az olyan gyülekezetek elűzik maguktól Krisztust és helyet készítenek Sátán számára, aki azután átveszi az ilyen összejövetelek vezetését. A keresztényietlen, barátságtalan szellemnek nem szabad oda bemenegetelt nyernie; mert nem azért gyűlünk-e egybe, hogy kegyelemért és megbocsájtásért esedezzünk az Úrhoz? Kicsoda állhat Isten elé és hivatkozhatik saját makulátlan jellemére és tiszta életére? Hogyan merészelheti akkor bárki is testvéreit bírálgatni és elítélni? Az olyan lelkek, akik a maguk részéről csak Krisztus szolgálatai révén remélhetnek szabadulást, akiknek az ő vérének ereje által kell bűnbocsánatot keresniök, azon kötelezettség alatt állanak, hogy bűnös társaikkal szemben szeretetet, részvétet és bocsánatot gyakoroljanak. Testvéreim, ha nem szok-

tok hozzá, hogy az imádkozás helyét tiszteletben tartsátok, akkor semmi körülmények között sem nyerhetitek el Isten áldását. Formailag ugyan imádkozhatjátok őt, de az nem lesz lélekben való szolgálat. «Ahol ketten-hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok én is közöttük» mondja Jézus. Mindenki érezze, hogy Isten jelenlétében tartózkodik s ahelyett hogy mások hibáinál és tévedéseinél időznének, vizsgálják meg gondosan saját szívüket. Ha saját bűneitek felől van bevallani valótok, úgy teljesítsétek eme kötelességteket és engedjétek át másoknak is saját kötelességeik elvégzését.

Ha saját jellemetek keménységét követitek és szigorú, kérlelhetetlen szellemet nyilvánítotok meg, akkor épen elidegenítitek azokat, akiket megnyerni szeretnétek.

Minden gyülekezetben komoly lépéseket kell tenni, hogy az ítélgetés szelleme és a pletyka megszűnjenek létezni, mert ezek azon bűnökhöz tartoznak, amelyek a legfőbb okozói a gyülekezetekben uralkodó rossz állapotoknak. Nyers modort és hibakeresést Sátán munkája gyanánt kell beállítani. . . . Utasítsátok az ilyeneket Isten Igéjéhez, hogy annak engedelmeskedve panaszaiikkal közvetlenül ahhoz forduljanak, akiről azt gondolják, hogy tévedésben van. Az együttes eljárás módja a világosság fényözönét fogja a gyülekezetre árasztani és a gonosz áradata előtt az ajtót be fogja zárni. Isten ez által meg lesz dicsőítve és sok lélek meg lesz mentve.

Még nem késő, hogy a múlt mulasztásai jóvá legyenek téve. Vajha ujjáéledne az első szeretet és az első buzgalom! Keressétek fel azokat, akiket elűztetek, vallomástok által kötöztétek be azon sábeteket, melyeket ti okoztatok. . . . Legyen a Jézus által kinyilatkoztatott rokonszenv a mi példaképünk, hogy mi is úgy kezeljük embertársainkat, akik testvéreink a Krisztusban. Sokan elgyengültek és elfáradtak a nehéz életküzdelmekben, de egy szeretetteljes és bátorító szó mégis segítségükre lett volna lelki küzdelmükben. Soha, soha se legyetek szívtelenek, hidegek, részvétlenek és ítélgetők. Soha se mulasszatok el egyetlen alkalmat sem arra, hogy bátorító szavakat szóljatok és reményt plántáljatok. El se képzeljék milyen messzemenő hatásuk van barátságos szavainknak, keresztényi fáradozásunknak, egyesek terhének megkönnyebbítésénél. A tévelygőket csakis a szelídség, barátságosság, gyengéd szereteti szellemével lehet ismét visszahozni sorainkba.

* White testvérnő ezen cikkének első része az előbbi számban jelent meg.

Ifjúsági osztály.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

17 Ifjúsági tanfolyamok Békéscsabán és Békésen.

A nem adventista ifjúságnak a mű számára való megnyerése érdekében és hogy a megkeresztelt ifjúság a jelenvaló igazsággal behatóbban megismerkedhessék, Békéscsabán és Békésen egy-egy 4 $\frac{1}{2}$ hónapra terjedő Biblia-tanfolyam lett tartva. Dacára annak, hogy Csabán az órákat közvetlenül a nyilvános előadások után tartottuk, nemcsak a fiatalok, hanem az idősebb testvérek egy része is visszamaradt, úgyhogy az átlagos látogatók száma 35—45 lélek volt; Békésen kevesebb.

Az órák anyaga a következő volt:

Krisztus az ó- és újtestamentumban. (Jövedélés és beteljesülés.)

Jelenvaló igazság.

A kereszteni élet.

Az érdeklődés igen élénk volt. Az anyagot mindenkinek egy külön füzetben tisztán ki kellett dolgoznia; ehhez járultak még a házi feladatok is. Egyesek mintadolgozatokat készítettek.

A tanfolyam végeztével szóbeli és írásbeli vizsga lett tartva (Békésen csak írásbeli). A viszonylag nehéz kérdéseket az ifjak kivétel nélkül megválaszolták és vizsgai dolgozataik dicséretére válnak az ifjúságunknak.

A szorgalom elismeréséül az Unió a legszorgalmasabbak számára könyvet ajándékozott, azonkívül az összes résztvevők emléklapot kaptak.

Az Úr mellettünk volt az ő Lelkével, úgyhogy a tanfolyam eredményeként hat fiatal lélek kész a keresztségre. Az ő segítségével reméljük, hogy a következő keresztségre még egy sereget fogunk tudni megnyerni.

Tulaszevszky Károly

Isten meghallja a hozzá kiáltók szavát.

(Párbeszéd)

Hitetlen (ifjú): «Uram én egy hitetlen vagyok, nem tudom elhinni Istennek, vagy Krisztusnak létezését. Pedig oly igen igen szerencsétlennek érzem magamat s azt hiszem oly boldog volnék, ha én is tudnék hinni. Uram, nem volna oly szíves, hogy nekem megpróbálná bebizonyítani Krisztus létezését! Lehetséges, hogy érvei meggyőznének.»

Prédikátor (idősebb férfi): «Kedves fiatal barátom, manapság sokan vannak ilyen hitetlenek, mint ön s őszintén megmondom, nagyon, de nagyon nehéz önökön segíteni. Önök előítélettel vannak eltelve

minden bibliai, vagy mennyei dolog, és mindenféle magasabb rendű ki nyilatkoztatás iránt s az előítélet ellen nehéz küzdeni. Azt hiszem, nem igen lesz érdemes önnel foglalkozni. Önöket legfeljebb csak az élet győzheti meg egy segítő és megmentő Isten létezé-

A békéscsabai ifjúsági tanfolyam résztvevői.

séről.»

H. «De Uram, kérem, ne utasítson el. Oly nyomorútnak és szánalomraméltónak érzem magamat.»

P. «Nos hát, jól van megkísérlem önt Krisztus létezéséről meggyőzni. De előbb kössünk egy egyeséget. Előbb önnek is be kell valamit bizonyítani.»

H. (meglepődve) «És vajjon mi legyen az, amit én bebizonyítsak?»

P. «Kérem, bizonyítsa be nekem, hogy ön édes anyjának tulajdon gyermeke. Ez igazán nem lehet nehéz dolog.»

H. «Nem, ez nem nehéz, ezt megtehetem könnyen. De hát hogyan is kezdjek hozzá? Iger, csak elkezdni nehéz. A dolog magától értetődik. De hát hol is kezdjem ezt bizonyítani?»

P. «Nem, a dolog nem is oly könnyű, mint

ön gondolná. A dolog magától értetődik és bizonyítani mégis oly nehéz. Így vagyok én is Krisztus létezésével. Előttem oly természetes és magától értetődik, hogy az én Megváltóm él, mint ön előtt, hogy édes anyja létezik és a bizonyításához hozzáfogni mégis oly nehéz. Mit tud ön édesanyjáról? Csupán aunyt tud, hogy volt egy asszony, aki önt legkisebb korától fogva fiamnak szólította s aki magát ön által anyámnak hívatta. Ön csak azt tudja, hogy ez az asszony önt szerette, ápolta táplálta és vigyázott önre. Meg van-e ön ezzel az asszonnyal, mint édes anyjával teljesen elégedve?»

H. «Teljesen meg vagyok vele elégedve.»

P. «Nos hát, én is ugyanennyit tudok az én Megváltómról mondani. Ő is szeretett és oltalmazott engemet és minden nyomorúságból kiszabadított engem s én teljesen meg vagyok vele elégedve. Én megvagyok róla győződve, hogy az én Megváltóm él és létezik, úgy, ahogy ön meg van róla győződve, hogy az édes anyja létezik, csak mások számára nehéz ezt bebizonyítani.»

H. «Uram, hogyan szerezhetnék én is önéhez hasonló erős meggyőződést arról, hogy Krisztus létezik? Én is szeretném önhöz hasonlóan meggyőződéssel vallani, hogy Megváltóm él, létezik és kiszabadít minden nyomorúságomból, ha hozzája kiáltok.»

P. «Kedves barátom, tőlem telhetőleg igyekszem segítségére lenni. Ön azt mondja, hogy hitetlen, tehát egy eltévedt ember, aki az élet rengéteiben eltévelyedett és most nem találja a kivezető utat. Hallottam, hogy Ausztráliában nagy kiterjedésű őserdők vannak melyeket a bennszülöttek bozótnak neveznek. Ha ezekben a bozótokban valaki eltéved, akkor a leghelyesebb, ha egyáltalán nem folytatja tovább útját, mert még veszedelmesebb helyzetbe kerülhet, hanem megáll egy helyben és torkaszakadtából elkezd kiáltani. Az ausztráliaiaknak van egy oly kiáltása, amelyet több kilométernyi távolban is meg lehet hallani. Ha most a közelben tartózkodik valaki, akinek a létezéséről az eltévedt ember addig nem tudott, feltétlenül meghallja a kiáltást s felel néki. Az eltévedt ember, midőn a választ hallja, nem tehet mást, mint hogy a kiáltást mindaddig folytatja, míg az idegen a hang nyomán hozzá nem jön, fel nem leli és ki nem vezet a bozótból.

Ön is szerencsétlennek és eltévelyedettnek érzi magát. Kiáltson segítségért ahhoz a Megváltóhoz, akinek létezéséről és jelenlétéről még semmit sem tud, s ha majd feleletet kap kiáltására, folytassa

a segélykérő kiáltásokat mindaddig, amíg a Megváltó a hang nyomán önhöz nem jön s ki nem szabadítja önt abból a sötét rengetegből, amelybe eltévedt. Meg akarja ön tartani tanácsomat, akar kiáltani a Megváltóhoz?»

H. *(halkan)* Igen, akarok.

P. «Ha megakarja ezt próbálni, akkor egyetlen percet se veszítsen, próbálja meg azonnal. Gyerünk és boruljunk le az Úr előtt s kiáltson az Üdvözítőhöz mindaddig segítségért, míg ő meg nem leli magát.» *(Együtt karöltve eltávoznak.)*

Belmisszió.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

A munka befejezése.

„Nékem cselekednem kell, . . . amig nap-
pal van.” János 9. 4.

Az a legmagasabb cél, amely a harmadik angyal üzenet, minden egyes hívőjének szívét lelkesedéssel tölti el; a munka befejezése. Hogy a célt elérhessük, azért imádkoztunk és fáradoztunk már számos éven át. A legparányibb bizonytalanságnak sem szabad elhomályosítani azt a reményt, amely Isten minden egyes gyermekének szívében él. Hitünknek horgonya az Üdvözítőnek ama kijelentése, amelyet 1900 évvel ezelőtt tanítványaihoz intézett: «Hirdettetik majd Isten országának ez az evangéliuma az egész világon, biznyságul minden népnek akkor jó el a vég.»

A munka befejezése! Ennél fontosabb feladatot nem ismernek jelenleg a hétednapos adventisták. Ez az egyetlen és legnagyobb feladat, amely az emberiség történetének jelen korszakában élénk mered s amelynek nagysága már magában véve is hatalmas felszólítás arra, hogy e feladat elől ki ne térjünk, hanem azt komoly kutatás és figyelem tárgyává tegyük.

Üzenet az egész világnak.

Isten egy oly üzenetet bízott ránk, amely az egész világnak szól. Ezen üzenet folytonos terjedését sem országhatárok, sem faji különbségek nem akadályozhatják. Ennek az üzenetnek el kell hatolni az összes népekhez, nemzetekhez, nyelvekhez és ágazatokhoz. Ez az üzenet a leghatásosabb ellenszer az ellenség csalása ellen, ez lényegesen megoldása a világ összes megoldatlan kérdéseinek.

Egyetlen egyéb üzenet sem elégítheti ki egy oly lélek vágyakozását és sóvárgását, amely egy jobb és igazabb élet után vágyakozik. Évről-évre gyarapodnak a hitvallomások. Mindigtöbb és több hitfelekezettel találkozunk. S az élet tengerén vihartól hányatott léleknek a legbiztosabb horgony mindvégig a harmadik angyali üzenet lesz.

Ezen üzenetnek a hirdetését Isten egy külön népre bízta s azt kívánja, hogy azok a férfiak és nők, akik ezen népet képezik, oly eszközök legyenek az ő kezében, amelyek által az igazság üzenete elhat a föld legtávolabbi határaitra is.

ránk, aminőket Isten még halandó emberekre soha sem bízott. Ezen igazságokat kell az egész világnak hirdetnünk. Isten azt akarja, hogy az egész világ figyelmeztessék és megintessék; legyen ezért kötelességtudó és hűséges Istennek népe!» Bizonyosságok, II. kötet 29. oldal.

Ezen kijelentésekből látjuk, hogy minden oly lélek, aki a harmadik angyali üzenetben hisz, egy nagyfontosságú helyet foglal el az üzenet hirdetésében. Ezen nagy munkában minden egyes lélekre szükség van, egy lelket sem lehet nélkülözni s ezért minden olyan lélek számára kell egy műkö-

1927. évi augusztus hó 1—6-ig lesz az
evangéliumi és kiadóhivatali munkások

ÖNMEGTAGADÓ HETE.

A részvételre meghivunk mindenkit,
tagjainkat és barátainkat, kik önként
áldozni akarnak.

Segíts te is a munkában!

«Bizonyos tekintetben a hetednapos adventisták nem mások, mint a világ éjjeli-őrei és fáklyahordozói. Őket bízta meg Isten azzal, hogy a veszendőbe menő világgal intő üzenetét közöljék. Csodás világosság ragyog feléjük Isten szavából. Egy ünnepélyesen nagyfontosságú munkát bízott rájuk Isten; az első, a második, a harmadik angyal üzeneteinek hirdetését. Nincs a világon oly munka, vagy oly feladat, amely fontosság tekintetében ehhez hasonlítana. Azért vigyázniuk is kell azután, nehogy figyelmük elterelődjék ezen magasztos dologról.

Oly ünnepélyes igazságok hirdetése bízott

dési teret biztosítani, aki Krisztus nevét viseli. Csakis ily módon lehetséges a nagy munkát befejezni.

«Isten munkája mindaddig nem nyer befejezést a földön, amíg gyülekezeteink összes tagjai komoly és buzgó munkára fel nem kerekednek, hogy mindnyájan épp oly odaadással vegyék ki részüket a nagy munkából, mint akár a prédikátorok, vagy a gyülekezeti tisztviselők.» Az evangélium szolgálói 311. old.

Ha majd ezen üzenet minden népnek, ágazatnak és nyelvnek hirdettetett, Isten munkája befejezést nyer a földön és Krisztus újra megjelenik

dicsőségben. Ha tehát a nagy munka mindaddig nem fejeztetik be s Krisztus mindaddig nem jelenik meg, amíg a gyülekezet tagjai komoly és buzgó munkára fel nem kerekednek, a végnek s Krisztus dicsőséges megjelenésének elhalasztásáért nagy mértékben a gyülekezet tagjait terheli a felelősség.

Az alábbi bizonyosság eléggé mutatja, hogy a nagy munka azonnal befejeztetnék, ha a gyülekezeti tagok összefognának közös tevékenységre;

«Ha közületek mindenki egy élő misszionáriussá válna, akkor a jelenkornak szóló üzenet gyorsan elterjedne minden nép, nyelv és nemzet között a föld minden országában.» Biz. VI. köt. 438. old.

Minden egyes szombatos, aki igaz szívvel szereti az Urat, sóváran vágyakozik azon idő után, midőn a nagy munka befejeztetik, a nyugalom megkezdődik, midőn az uraknak Ura és királyoknak Királya megjelenik, hogy népét magához vegye a mennyei hajlékokba, ahol a bűn, a gond, a szenvedés, a fájdalom és halál többé nem szomoríthatják el Istennek népét.

Tevékenységük és magatartásuk árulja el, hogy mennyire vágyakoznak ezen idő elközeledte után. Hisz munkájuk és magatartásukkal siettethetik, vagy hátráltathatják ezen idő elérézését. Oh mily végtelen felelősség nyugszik minden egyes gyülekezeti tagon! A veszendőbe menő lelkek megmentése érdekében folytatott isteni munka immár befejezéséhez közeledik s a szombattartók kiseded csapatát az a legnagyobb kitüntetés és dicsőség, hogy ezen legmagasztosabb munkában Isten eszközei és segítőitársai lehetnek.

Könyvterjesztés.

E rovatárért WICKLEIN ALFRÉD felelős.

Gondolatok a kimondott és írott szóról.

A gondolat kimondott, írott vagy nyomtatott szó által lesz kifejezésre juttatva. A szó által juttathatjuk el másokhoz saját gondolatainkat. A szó (ige) nem egyéb, mint kifejezésre juttatott fogalom. Ez a fogalom lehet valami érzékelhető dolog, mint pl. ház, fa, könyv, stb., de lehet olyan is, melyet nem érzékelhetünk, hanem csupán gondolkodás által vagyunk képesek felfogni, pl. szeretet, hűség, igazság stb. A fogalmak bizonyos rendszer szerint való összefoglalását gondolatnak nevezzük. Több

gondolat egymásba illesztése adja a mondatot. A mondat tehát kifejezésre juttatott gondolat. Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a szó feladata a gondolat közvetítése. Gyakran azonban úgy tetszik nekünk, mintha a szó nem a gondolat közvetítését, hanem annak épen elrejtését szolgálná. Mivel az ember azon adománnyal rendelkezik, hogy gondolatait szóban és írásban kifejezésre képes juttatni, azért oly nehéz őt valójában és alaposan kiismerni.

Egy ismert kutató azt írja, hogy egy állat lényét sokkal könnyebb kiismerni, mint az emberét, mert az nem téveszthet meg szavakkal igazi természetét felől.

A szó azonban nemcsak a gondolatok közvetítésére szolgál, hanem az erő is egyúttal. Az erő mértéke egyenes arányban áll a szóba helyezett bensőséggel. Ezzel azt akarom mondani, hogy különböző értékű lehet és értéke, illetve ereje, ahhoz való viszonyától függ, akitől ered. Azért beszélnek «üres szavakról» is, melyeknek nincsen tartalmuk. Ha valaki pl. mosolyogva mondja: «Örvendek, hogy üdvözölhetem Önt», szívében azonban szeretné, ha az illető minél messzebb volna tőle, akkor ezen szavak csak üres formát képviselnek. Ezeknek a szavaknak semmi közük az igazi gondolatokhoz. Egészen másképen áll azonban a dolog az olyan szavakkal, melyek valóban azt közvetítik, amit az ember legbelsejében elgondol. Ezeknek a szavaknak erejük van. Ez az a szó, amely megegyezik a beszélő szívének tartalmával. Hamar fel lehet azt ismerni, hogy az ember lénye és szavai összhangban vannak egymással. Ideig-óráig sikerülhet valakinek szavak mögé rejtteni valódi lényét. Míg az embereket hosszabb vagy rövidebb időre félre lehet vezetni; nem lehet azonban megtéveszteni azt, aki a szíveket és veséket vizsgálja, aki nemcsak szavainkat hallja, de legtitkosabb gondolatunkat is ismeri. Az ilyen üres beszédéről Pál apostol következőképpen emlékezik meg: «Pedig elmegyek hamarosan hozzátok, ha az Úr akarandja és megismerem a felfuvalkodottaknak nem a beszédjét, hanem az erejét, mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben.» 1. Kor. 4, 19. 20. Ugyanezen levél 2. fejezetének 4. versében az apostol ezen felfuvalkodott, üres beszéd ellentétéről szól: «És az én beszédem... léleknek és erőnek megmutatásában állott.» A félrevezető szavak színes szappanbuborékhoz hasonlóak, melyek szétpukkannak. Ha azonban be vagyunk

telve Isten ereje és Lelke által, szavaink is erőtől fognak duzzadni és azt adják vissza, amik valóban vagyunk. Ez a benső összhang képezi minden igazi eredmény előfeltételét. Mily szépen van ez vázolva 1. Kor. 2. fejezetében! Vizsgáljuk meg magunkat, hogy szavaink mennyire tartalmasak és nyomatékosak, abban az értelemben, hogy Isten Lelke és ereje megnyilatkozik-e általa? Erről az ígéről szól a Megváltó főpapi imájában: «A te igéd igazság!» Ján. 17, 17. Jöjj Uram és szentelj meg bennünket jobban a te igazságodban!

Mi kerüljük az olyan helyeket, ahol sok istentelen dolgot hallhatunk, mert nem akarjuk, hogy azon szavak belénk jussanak. De mi magunk is kerüljük az olyan szavakat, melyek másokra veszedelmesek lehetnek, nemcsak ómiattuk, hanem önmagunk miatt is.

Az emberiség történelmének első korszakában elégséges volt a beszéd által közvetített ige (szó). Néhány tény által szemléltethetjük ezt. A vízözön Ádámától számított 1656-ik évben következett be. Ezen hosszú időköz dacára, amely époly időt zár magába, mint Krisztus születésétől a 30 éves háború végéig, Noé még 80 évig együtt élhetett Énokkal, Ádám unokájával. Sőt mi több, Matuzsálem 143 évig élt még Ádámval együtt és a vízözön évében halt meg. Így hát a 120 éven keresztül még tanuja lehetett azon szavaknak, melyeket Ádámól hallott. Ezen példa mutatja nekünk, hogy abban az időben milyen bizonyos volt a szájhagyomány. Később a szó írásban lett lerögzítve, mígnem fel lett találva a nyomtatás művészete. Így hát a beszélő lap — akár írott, akár nyomtatott — a néma gondolatokat az évszázadok folyamán keresztül hordozza. Az ige lett az évszázadok összekapcsoló láncszeme.

Miként minden dolog ősforrása felé törekszik, úgy az összes igék a felé áramlanak, akitől minden ered, s aki maga az Ige. Miképen a víz tisztán ered a forrásból, de mihelyst az emberekkel jut érintkezésbe, meg lesz tisztátalanítva, de azért folyását csak tovább folytatja, mígnem a tengerből az Úr, a nap sugarai által, cseppenként minden tisztátalanságától megszabadítva, a felhőbbe emeli, azaz a forráshoz visszavezeti, úgy van ez az igével is. Ami Isten szájából kristálytiszttán került elő (Zsolt. 12, 7), azt az emberek gyakran elhomályosítják, bepiszkítják és mégis minden visszajut Istenhez. Azért időzik Krisztus a mennyei szentélyben, hogy megtisztítsa a bűn szennyétől azt, ami-

ben mi vétkeztünk. Az igazság napja képes vére által a bűnöket megsemmisíteni, mint a nap sugarai is visszahagyják a vízcsepp tisztátalanságát és csak a tiszta vizet viszik a magasba. Gondoljuk meg, hogy minden kimondott szó az Atya és Fiú felé veszi útját és akkor képesek leszünk felfogni a kimondott és leírt szó óriási jelentőségét. Hány kemény kifejezés nem lett volna soha leírva, hány kemény szó nem lett volna soha kimondva, ha mindent attól engedtünk volna meghatározni, aki maga az igazság.

Csak egy szó van, amely zsinórmérték gyanánt szolgálhat s ez az Ige. János evangéliumának első öt versében ír felőle. Amit Krisztus kimondott, az annyira magán viselte lényének bélyegét, hogy úgyszólván önmagának egy része volt. Ezért mondhatja János: «És az Isten volt az Ige.» Ez az Ige annyira telve van az Isten lényegével, hogy minden ez által jött létre. A teremtés csak az által lehetséges, hogy az Ige Isten erejének a hordozója olyan mértékben, amilyen mértékben maga az Isten benne van. «A beszédek, amelyeket én szólok nektek, lélek és élet.» János 6, 63. Lelkünk azonban Péterrel együtt így szóljon: «Uram, kihez mehetnénk! «Örök életnek beszéde van tenálad.» János 6, 68.

A kimondott, leírt vagy kinyomtatott szavak kiegészítik egymást. *Ebben áll a könyvevangélista feladata.* De vajjon a kimondott szó valóban kiegészítése-e a leírottnak, ha az az igazság határán, vagy határán kívül mozog csupán? Hogy a kimondott és leírt szavak mennyire kiegészítik egymást, azt Ap. csel. 28. fejezetéből világosan láthatjuk. A szerezsenországi komornyik hazafelé tart. A kocsin ülve Ésaías prófétát *olvasgatja*. Mialatt olvas, az Isten Lelke nemcsak hozzá, hanem Filep-hez is szól. Miután a komornyik elolvasta azt, ami le volt írva (32. v.), Filep megnyitotta száját (35. v.) és hirdette az evangéliumot. A könyvevangélistának nemcsak beszélnie szabad, ami egyébként feladata, hanem időt kell magának szakítania arra is, hogy hallgassa azt, amit az Úr akar neki mondani. Ha szavakat kell adnia, szavakat kell kapnia is. »Az Úr Isten bölcs nyelvet adott énnekem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, felserkenti minden reggel, felserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok.« És. 50, 4. Az igét különböző alakban vesszük fel: a szemem keresztül (olvasás) és a fülön keresztül (hallás).

A mi Istenünk nemcsak átkot mond azok

felett, akik igéjét hozzáadás vagy elvétel által megváltoztatják (Jel. 22, 18. 19), hanem még minden hiábavaló szóért is számot kell majd adnunk az ítéletkor. Szavaink alapján igazítottunk meg, vagy kárhoztatunk el. Akkor imánkká lesz az, amit énekelni szoktunk:

»Uram taníts megfontolni,
Azt mit számmal kimondok,
Valóban azt meggondolni,
Mert nem mulnak el azok.»
(Adventi énekek 220.)

Vollmer A.

Külmisszió.

Összetartozás vagy összefüggés.

Abban az időben, amikor még Afrikában voltam és 30-on felüli volt azon misszióiskolák száma, amelyek felett felügyeletet kellett gyakorolnom, egyszer egy fekete tanítványnak a szerelmes levele jutott kezembe, amelyet szíve választottjához írt. Egy céduláskán az írás művészetében csak nemrég szerzett ismeretét állította a jó ügy szolgálatába. A levél az előttünk, európaiak előtt is ismeretes szólásmódok mellett többek között ezt a mondatot is tartalmazta: «Én és Te, mi olyanok vagyunk, mint a hal és a víz. Elválasztva meg kellene halnunk.»

Ennek a mondatnak mindnyájunkat gondolkodásba kellene ejteni. A háború-művészet mai állapota mellett például a «splendid isolation» (a «fényes egyedülállás», Salisburynek Anglia részéről használt kifejezése — egykori szövetségnélküliség —) politikája hosszabb időre fenntarthatatlannak bizonyult. A háború-művészet rettenetes fellendülése naponkint közelebb hoz bennünket egymáshoz, sajnos, csak területileg. Minden határ, tenger, a kínai fal, vagy át lesz repülve, vagy ledöntve. Az egyes országok — Amerikát sem véve ki — már a legvégsőig bonyolult közös érdekei, különösen gazdaságilag, nem engedik meg az ilyen állásfoglalás fenntartását anélkül, hogy az illető állam saját fejlődésében — és valutájában (pénzérték) — kárt ne szenvedjen. Némelyeknek azon erőltetett kísérleteikkel, hogy egészen önmagukban álljanak fenn, jobb megismerésre jutván — az összetartozás ismeretére — fel kell hagyniok. Ez a gazdasági és lélektani háttér a napjainkban oly gya-

kori és számtalan közeledési kísérletnek: «Te és én, mi, egyik vagy másik tekintetben olyanok vagyunk, mint a hal és a víz. Mi összetartozunk és meg akarjuk kísérelni, hogy megférjünk egymással.» Az a fő, hogy másokat előítélet nélkül igyekezzünk megismerni és megérteni. Ez az első lépés a világ békéjéhez.

Az a törekvés, hogy idegen nép gondolat- és érzésvilágába szeretetteljesen belemélyedjünk, vezérel el bennünket az összetartozás ismeretére és ez az ismeret a misszionárius számára is nélkülözhetetlen. Krisztus üdvüzenete minden faj és nemzet számára rendeltetett. Mihelyt annak hirdetője új munkaterületére eljut, hirtelen addig előtte teljesen idegen fajokkal és szokásokkal áll szemben. Oly kérdéseket kell megoldania, amelyekről otthon a saját népe között erősen megalapozott nézeteivel soha még csak nem is álmodott. Azonban, legalább a fennálló körülmények között, némi idegen és sajátságosnak tetsző berendezkedésnek jogosultságát nem vitathatja el, habár eddig egy fölényes «európai» mosolygással lenézte azt. Nemsokára régi megszokott nézeteit alapos vizsgálat tárgyává teszi. Így működik idővel a népismeret minden téren, a vallás- és bibliatudomány terén is, a legnagyobb fokban felvilágosítólag és szabadítólag. Ők is összetartoznak, mint a hal és a víz. Erre szolgáljon néhány példa:

Egy törzshöz érkezünk, melynek tagjai, mindkét nemhez tartozók, teljesen meztelenül járnak. Mily erkölcstelenség! Első gondunk a felöltöztetés kérdése felé irányul. A megbotránkoztatásnak meg kell szünni. Kezdetben persze még nem tudhatjuk, hogy az erkölcsiség ezen törzsnél sem áll mélyebb fokon, mint más, jobban öltözött embereknél. Tehát megfélekedünk arról a tényállásról, hogy a botránkozás legnagyobb részt a saját keblünkben lakozik és az valami belénk nevelt. Igen, idővel csodálkozva halljuk, hogy ezeknél a «vadak»nál az európaiak beköltözése előtt a házasságtörést halálbüntetéssel sújtották. Tehát egy csipőtakaróval még nem lehet erkölcsösséget teremteni.

Egy másik példa arra nézve, hogy ítélkezésünk gyakran tévúton jár, míg a történelmi vagy a helyi körülmények és viszonyok által létrehozott összefüggésbe való bepillantásunk hiányzik.

A feketék kunyhói Afrikában, különösen a hegységekben, többnyire oly kis építmények, melyeknél a tető és a fal fokozatosan egybeolvadnak. Ezekben az «épületekben», amelyek nagy méhka-

sokhoz hasonló, együtt lakik a család az állataival. Megborzadunk annál a gondolatnál! Midőn Afrikába érkeztünk, persze reá sem gondoltunk, hogy azt a népszokást kövessük, hanem egészségi okokból építettünk egy kis istállót, lehetőleg távol a lakóháztól. Jó példát akartunk a négereknek adni és meg akartuk nekik mutatni, hogyan kellene nekik is tenni! Nekik is megvoltak bizonyos erről a maguk gondolatai. Szólni azonban nem sokat szóltak. Az európaiak többnyire mint oly emberek jönnek Afrikába, akik mindent jobban tudnak és szégyennek tartanak, hogy a «kafferek»-től, négerektől tanuljanak valamit.

Tehát megvolt az örömről szerény kis istállóban, amely legalább fekvése és létezése által egészségi átalakulást volt hivatva előidézni. De ezen belátásunknak különösen a párducok, nyestek és más ragadozók örültek. Ők különösen kedvelik az olyan istállókat, amelyek szépségi okokból nincsenek az emberi lakóházakhoz nagyon közel, vagy pláne azokba építve. Csakhamar egyáltalán felmentettek volna bennünket a gondtól, hogy istállóknak legyen, ha az nem lett volna erős téglapépület és nem vettük volna körül bőségesen drótkerítéssel és dróthálózattal. És midőn az éjjeli látogatások mindennek dacára sem szüntek meg, kénytelenek voltunk a pásztornak, hogy az állatokat jobban szemmel tarthassa, az istálló közvetlen közelébe egy kunyhót építeni. Ezek persze mind oly dolgok, amiket a bennszülöttek nem engedhetnek meg maguknak. De még mindez nem elég. Mivel istállóban emberek nem laktak, hiányzott belőle a tűz és füst. Pedig ezek némileg akadályozzák a furdancok tevékenységét a fában, az agyagfalak gerendázatában és különösen a nádfödélben. A mi istállóban ezen szorgalmas állatkáknak szabad volt az út. Rövid idő múlva istállóknak renoválásra — javításra — szorult. A renovált épületben már, részben a misszió-állomáson éppoly fennálló lakáshiány miatt, hogy a meglevő helyiséget kihasználjuk, másrészt azonban az időközben nyert tapasztalat által jobb belátás következtében, volt a pásztor számára is lakóhelyiség. Ez időtől kezdve esténként megnyugtatónkra szolgált, amikor istállóknak nádfödélről füstöt láttunk felszállni. Egy rész emberiségtörténetet éltünk át és most már könnyű volt elgondolnunk, hogy a bennszülöttek a tapasztalatok láncolata által jutottak oda, hogy a lakóházat és az istállót egy födél alá helyezték.

Kotz E.

Halálozás.

Január 5-én rövid szenvedés után elaludt az Urban Vámos Imréné testvérnőnk 52 éves korában, Dunaharaszti. Amint megismerte az igazságot, egy célt tűzött ki maga elé: szólni Isten ígését és reménységet önteni a csüggedt szivekbe. Élete igaz bizonyosság volt rokonai és szomszédai részére, s reméljük, hogy az első feltámadáskor viszontláthatjuk őt. A háznál Weszelowszky atyafi, a temetőben az alulírott szólt vigasztaló szavakat a megjelent rokonokhoz és hallgatókhoz, felhíva figyelmüket a testvérnő reménységére Zsoltár 8, 5—7. versei alapján.

Stoics J.

1927 április 3-án halt meg Kiskundorozsmán Fábian Lajos atyánkfia. Dacára nehéz és hosszantartó betegségének, türelmes volt szenvedésében. Egy hűséges munkása volt az Úrnak, amiért az Úr meg fogja őt jutalmazni a feltámadásnak reggelén.

Alulírott szépszájú közönség előtt szólhatta a vigasztalásnak szavait a háznál, Ésaías 26, 19—21; és a sírnál Máté 25, 31. versei alapján.

Felesége és kisleánya, úgyszintén az egész gyülekezet gyászolja őt, kit az Úr oly fiatalon szólított el az élők sorából.

Zarka Dénes

Folyó év április 6-án meghalt Jászberényben 35 éves korában özv. Pesti Jánosné testvérnőnk, aki 1922-ben kötött a szent keresztség által szövetséget az Úr Jézussal. Halála napjáig hűséges tagja volt a jászberényi gyülekezetnek; s még betegsége alatt is, habár nyomorral küzdött, nem szűnt meg a tizedet beszolgáltatni. Az Úr legyen továbbra is gondozója a visszamaradott árváknak is.

Reméljük, hogy testvérnőnknek része lesz az igazak feltámadásában. Jel. 14, 13.

Mivel a hozzátartozók nem egyeztek abba bele, hogy mi tessük el, a református pap tartotta felette a gyászbeszédet.

Fodor András

Megjelent „Az Idők Jelei“ 2. száma a következő tartalommal:

A szeretet. — Kegyelemből tartatunk meg. — Korunk láthatárán sötét felhők tornyosulnak. — Igazság és hazugság. — Szabadság.

Szines, szép kivitelű címlapja és számos képvel ellátott közérdekű cikkei kiválóan alkalmassá teszik ismerőseink és rokonaink közötti terjesztésre. Rendeljetek belőle minél több példányszámot!

Felelős szerkesztő: STREISINGER BÉLA

Kiadja

A H. N. ADVENTISTÁK MISSZIÓ-TÁRSULATA
MAGYARORSZÁGI UNIÓ

Egyes szám ára 50 fillér.

VALLÁSOS IRATOK NEMZETKÖZI KIADOMIVATALA NYOMDÁJA, BUDAPEST.